

Isidor Herskinds prædiken Kristi himmelfartsdag

Taler

Isidor Henius Herskind
Præst

Dato

14. maj 1942

Sted

Bårse Kirke, ved Præstø

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 24, vers 46-

1 Gud ske lov for Underet

Kristi Himmelfartsdag er ved siden af Juledag, Paaske dag og Pinsedag den fjerde, store Helligdag i Kirkeåret, selv om der er adskillige, der ikke rigtig
5 vurderer den, som den burde vurderes.

Det kommer vel nok af, at Underet synes for overvældende stort.

I det hele taget er det en ret udbredt Mening, at hvis bare ikke alle disse Undere
10 var der, da var det meget lettere at slutte sig til Kristendommen.

Men, Du kan tro, det er alligevel godt, at de er der, disse Undere. Thi det var dem, der gjorde, at Apostlene blev saa sejrssikre i deres Tro paa Jesus, som de blev.
15

Vi behøver her blot at tænke paa Apostlen Peters Ord i 1. Peter 1, 3: »Lovet være Gud, som efter sin store Barmhjertighed har genfødt os til et levende Haab ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde.«

20 I dette Ord siger Peter, at de var som døde, de havde tabt Troen, alt syntes ude for dem. Det var ved Langfredagsoplevelsen.

Men – vi blev født paa ny, vi blev genfødt til et levende Haab. – Ja – blev som helt ny spillevende Mennesker, fulde af Liv, af Troens Liv.
25

Hvorved blev I det? Hvordan gik det dog til?

Peter svarer: »Ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde.« Dér ser vi, hvad
30 Underet har betydet for Apostlene. Det var det, der gav dem Livet.

Saa vi maa nok sige: Gud ske Lov for Underet.

Egentlig saa de slet ikke Opstandelsen foregaa. Men de saa, at Graven Søndag
35 Morgen var tom. Og dette, den tomme Grav, det maa være en Kendsgerning,
thi ellers skulde nok den romerske Vagt, og den romerske Magt, have belært
Folket og paavist det modsatte. Dertil kom- mer saa de forskellige Møder, som
Apostlene havde med Herren efter Opstandelsen.

40 Nogle vil vel sige, at dette var kun Syner, Hallucinationer.

Men derimod taler den Omstændighed, at der var ingen af dem, der havde
ventet saadanne Møder. Aldeles ikke. Og dernæst ogsaa det, at han eengang blev
set af mere end 500 Brødre paa eengang. 1. Kor. 15, 6! 500 Mennesker faar
45 næppe i een og samme Time den samme Hallucination.

Ogsaa den Begivenhed, vi staar overfor i Dag, Kristi Himmelfart, var for
Apostlene uventet, en stor Overraskelse.

50 Den skildres saaledes: »Han velsignede dem og skiltes fra dem og opløftedes til
Himlen.« Evangelisten Markus, der ogsaa beretter Begivenheden, siger: »en Sky
tog ham bort fra deres Øjne.«

Dernæst staar der om det Indtryk, det gjorde paa Apostlene: »Og efter at have
55 tilbedt ham, vendte de tilbage til Jerusalem med stor Glæde. Og de var stedse i
Helligdommen og priste Gud.«

Altsaa, de var ret klar over, at nu var de skilt helt fra Jesus, nu vilde de ikke faa
ham at se mere; men det voldte dem slet ikke Sorg nu efter det Syn, de havde set.

60

Thi nu var de visse paa, at han var ophøjet paa Tronen ved Faderens Side. Han
var kronet som Himlens Kongesøn. Og for første Gang hedder det: »De tilbad
ham.«

65

Fra nu af var de stedse i Helligdommen og lovede og priste Gud. Kort og smukt

er dette skildret.

70 Og saa har han et Bud til dem i denne sin sidste Time her. Det gik ud paa, at der skulde prædiktes: »Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folk.«

Der nævnes her to Stykker. Det første var Omvendelse. Det er et Krav. Det andet var Syndernes Forladelse. Det er et Løfte, en Forjættelse.

75

Vi ser først paa Kravet, Omvendelse.

Det er klart, at der hermed er ment Omvendelse fra Hedenskabet og Afguderiet, de skal vende sig fra de falske Guder til den eneste, sande Gud.

80

Men dette, at dyrke falske Guder, det er meget mere omfattende end blot at tænke paa Gudebillederne.

Thi vi skal ogsaa, og mest af alt, her vende os fra den værste af alle Afguder, 85 nemlig at vi tilbeder og dyrker os selv og kæler for alle vor egne Lyster og Ønsker og Tilbøjeligheder.

Thi dette er netop det aller farligste og mest nedbrydende.

90 Hvorledes skal vi da saa bære os ad med at omvende os fra alt det gale og onde hos os selv. Herpaa kan man svare: ved at tage fat dér, hvor man har sit ømmeste Punkt, og dér gaa løs paa sig selv.

Ja, gør kun det. Ære være den, der gør det for Alvor. Let er det ikke.

95

Der var en klog Mand, der sagde til en anden, der søgte hans Raad og stillede ham det Spørgsmaal: »Kan Du ikke sige mig, hvordan det egentlig er gaaet til, at jeg er kommet helt bort fra min Ungdomstids høje og lyse Idealer og nu kun er opfyldt af verdslige Interesser ene og alene. Jeg begriber det ikke selv.« »Jo,« 100 sagde den kloge Mand, »det kan jeg nok sige Dig. Det er gaaet meget naturligt til. Thi Sagen er, at det, man tænker mest paa, det naar man gerne. Men det, man ikke tænker paa, eller rettere undlader at tænke paa, det taber man. Du fik tidligt en Gaard at drive, og det gik Du op i og skænkede alle Dine Tanker, og efterhaanden blev dette alene Din Verden, det blev alt. – Men Dine Idealer, 105 dem skød Du til Side, Du syntes, at dem var der ikke Tid til at tænke paa nu. Og

saa tabte Du dem ganske.«

110 Der er ikke Tvivl om, at den kloge Mand havde Ret. Saadan gaar det til. Og lad os derfor følge hans Raad og tænke hver eneste Dag, vi lever, paa det, der gælder en Evighed, thi da rykker vi dette nærmere.

Lad os stræbe at være tro mod alt det bedste, Gud har nedlagt i os, og aldrig give op.

115

Dette var nu lidt om: Omvendelse, Kravet. – Men saa var der det om Forjættelsen, Guds Løfte til os: Syndernes Forladelse.

120 Ja, det kan vi godt forstaa, at den, der tænker meget paa Gud, paa Guds Rige, Guds Vilje, Guds Ord, paa at være lydige mod Gud, han maa faa: »Syndernes Forladelse.«

125 Ikke fordi han er fuldkommen, thi det er han ikke og bliver han ikke her paa Jorden. Og han gør mange Fejltrin og gør meget galt, thi han er kun et Menneske. Men – ovenfor Gud er han et Barn, der forholder sig til Gud, som en ægte Søn og ægte Datter forholder sig til Far og Mor. De vil lyde dem, og de vil ikke bedrøve dem.

130 Og har de gjort noget galt, saa kommer de frem med det og angrer og beder om Forladelse, saadan som den fortabte Søn gjorde, og saa faar de Syndernes Forladelse, thi det har Gud lovet til den, der saaledes omvender sig. Og det forstaaer vi, thi saadan tager en god Far og en god Mor imod et saadant Barn.

135 Apostlene fik dette Bud fra Herren, og det var nok hans allersidste Bud, prædik Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folk.

Dette Ord lagde de sig paa Sinde, og det adlød de. Men først var de stille og overvejede det.

140 Og saa kom Pinsen ikke mange Dage efter, og Kraf ten dalede ned fra det Høje, og deres Forkyndelse blev uimodstaaelig, og de blev til Velsignelse for mange og til alle Tider.

Lad ogsaa os tænke paa Gud og hans Ord og stræbe efter at være lydige mod

ham, og saa for Resten tie og bie, saa skal ogsaa vi faa at mærke, hvordan Kraften fra det Høje endnu den Dag i Dag kan dale ned over os og styrke os og fylde os med inderlig Glæde.

150

Kilde

Isidor Herskind. Tab aldrig modet. Prædikener. J. Frimodts Forlag, 1942

Kildetype

Dokumentation i bogværk

155

Tags

Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Kristi himmelfartsdag, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/isidor-herskinds-praediken-kristi-himmelfartsdag>

160

165

170

175

180